

Köszönet a Károli-díj átadásakor

Igen tisztelt Soltész Miklós Államtitkár Úr
és Fürjes Zoltán Helyettes Államtitkár Úr!
Főtiszteltű Püspök Urak! Kedves Meghívottak!

Amikor hírért vettem annak, hogy dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes úr döntése alapján Károli Gáspár-díjban fogok részesülni, annyira meglepődtem, hogy szinte szóhoz sem jutottam. Mert ez a nagy megtiszteltetés, hogy eddigi munkásságom ország-világ előtti kitüntetésre bizonyult érdemesnek, váratlanul ért. Elsősorban azért, mert – s gondolom, ezt nemcsak magamra vonatkozólag mondhatom – amire meggyőződésünk szerint elhivatást kaptunk, és arra saját döntésünk alapján el is köteleztük magunkat, azt nem azért végezzük, hogy föltétlenül elismerésben részesedjünk, bár a pozitív visszajelzéseknek mindig örülünk. Hanem azért, mert meg vagyunk győződve, hogy ez a mi személyre szabott feladatunk abban a rendszerben, szisztémában, amelybe betagolódunk. Ezért feladatunkat nem személyes ambícióból végezzük, hanem azért, mert egyrészt hitbeli meggyőződésünk, hogy nekünk éppen ezt kell tennünk – nemcsak egy intézmény, egy minket erre a feladatra felhatalmazó közösség, az egyház hivatalos felhatalmazása alapján, hanem mindenekelőtt az Istentől kapott megbízatásunkból kifolyólag. Hitvallásunk szavaival: „hogy így tisztségünket és hivatásunkat oly készséggel és hűséggel végezhessük és tölthessük be, mint az angyalok a mennyben” (*Heidelbergi Káté* 124.).

Már a Biblia első lapja igyekszik kódolni belénk, hogy nekünk az eredeti viszonyulási mintához, Istenhez igazodva kell beilleszkednünk a teremtett világ jó, ezért etikailag és esztétikailag is szép rendszerébe, ahol mindennek és mindenkinek megvan a maga meghatározott helye és nélkülözhetetlen feladata. (Mert ha ezt nem vesszük figyelembe, mi magunk borítjuk fel az élő és élhető szisztémát.)

Aztán az ószövetségi istentiszteleti kellékekre vonatkozólag ez is elhangzik: „Vigyázz, mindent aszerint a minta szerint készíts el, amelyet [...] megmutattam neked.” (Zsid 8,5; Móz 25,40). Hogy aztán még hathatósabb mintát, példaképet kapjunk Jézus Krisztusban, aki Isten képmása, tökéletes „ikonja”. Az ősi és a krisztusi mintaképhez kell igazodnunk, és a nekünk adott hitbeli elődök, hősök, példaképek sorába kell beállnunk.

Ezért amit eddig elértem, nem pusztán az én teljesítményem, hanem elődeim érdeme: lelkész nagyszüleimé és lelkész szüleimé, teológiai tanárainmé, akik közül már csak egy él, dr. Kozma Zsolt professzor, évfolyamfelelős tanárom és mentorom, aki szintén részesült a Károli Gáspár-díjban. Mert nélkülük nem lehettem volna az, akivé lettem, és nem utolsósorban saját családom tagjai nélkül

sem, akik mellettem és mögöttem álltak – biztatásukkal, megértésükkel és annak eltűrésével, hogy sokszor nélkülözték jelenlétemet. Ezért e rangos kitüntetés illesse elődjeimet, a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetet és családom tagjait is, mert oktatói, nevelői és egyéb szolgálatom nem bontakozhatott volna ki nélkülük.

Kedves Előd, köszönöm tanítványi és tanártársi laudációdát.

Igen tisztelt Soltész Miklós államtitkár úr és Fürjes Zoltán helyettes államtitkár úr! Köszönöm az átnyújtott Károli Gáspár-díjat, amely számomra születésnap ajándék is.

Adorjáni Zoltán